

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ต่อหน้าเช่นไร ลับหลังเช่นเดียวกัน

นครนายกที่พ่อแม่ครูจารย์มั่นไปอยู่จำพรรษา ๓ พรรษานะที่ถ้ำสาริกา ท่านไปจำพรรษาอยู่นั้น ๓ พรรษา มันเป็นป่าธรรมชาติ เวลาท่านเล่าให้ฟัง โส้ อัจฉรย์นะ อัจฉรย์ที่ท่านอุทิศสำหรับพยายามบิบบิน อยู่ต้นไม้ใหญ่ๆ ทั้งนั้น เวลาเราไปเยี่ยมถ้ำสาริกาขึ้นไปกราบท่านแล้วไปดูต้นไม้ที่ว่ามีต้นไม้มี ที่นี้เรามาเขียนประวัติท่านเกี่ยวกับต้นไม้ใหญ่ๆ นี่มันก็โกหกโลกละซิ พอดีโยมบุญเหลือแถมอยู่บ้านกล้วยละท่า ตีนเขา แกล้งงว้างๆ ตอนเช้าแกล้งเป็นเด็กเอาบาตรไปส่งท่านบนเขา เข้าออกขึ้นลงๆ ตลอด แกล้งเล่าให้ฟังว่า ต้นไม้แต่ก่อนไม่ได้เป็นอย่างนี้ ไม้ตะเคียนอย่างเนื้อดีๆ เต็มไปหมด เขาขึ้นไปขายญี่ปุ่น เดียวนี้ก็ยังเหลือแต่รุ่นลูกๆ หลานๆ เราจึงลงใจ ไม่งั้นเราก็โกหกโลกละซิ ก็ท่านเล่าเองไม่ใช่คนอื่นเล่า ท่านเล่าเองเวลาพูดไปสัมผัสท่านก็เล่าไปๆ ต้นไม้ใหญ่ๆ เต็มท่านว่างั้น อยู่ต้นไม้ใหญ่ๆ

เวลาเราขึ้นไปต้นอย่างนั้นไม่มี พอดีโยมบุญเหลือแถมก็ขึ้นไปด้วย แกล้งเป็นเด็กตอนนั้น อุปถัมภ์อุปฐากท่าน แกล้งเล่าให้ฟัง โอ้ย ต้นไม้ใหญ่ๆ แต่ก่อนใหญ่มาก อันนี้ลูกๆ หลานๆ มันหากเกิด ไม้ใหญ่ๆ เขาขึ้นไปขายญี่ปุ่นว่างั้น อ้อ เอละเข้าใจ ท่านอยู่นั้นได้ ๓ ปี อยู่บ้านกล้วยข้างๆ ตีนเขาบ้านกล้วย ว่าบ้านกล้วยเราก็จำได้ เดียวนี้บ้านมันลูกกลมไปทุกแห่งทุกหน เราจำได้ไปที่แรกมันมีบ้านกล้วยโดยเฉพาะ ที่นี้นานมาๆ เดียวนี้มันขยับขยายออกไป เลยบ้านกล้วยจะไม่ปรากฏ บ้านอื่นทับหมดเลย เขาสร้างใหม่ๆ ดาตาศไปตามข้างถนน

ไปที่แรกมันมีบ้านกล้วยเล็กๆ บ้านเดียว อย่างนั้นละพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา โอ้ย สมบุกสมบันมากทีเดียว หลวงปู่เสาร์อายุพรรษาแก่กว่าท่าน ๑๐ พรรษา เป็นอาจารย์ของท่านของหลวงปู่มั่นเรา จึงเรียกว่าหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ท่านไม่ค่อยได้สอนใครละ นั่งที่ไหนเป็นเหมือนหัวตอ นิสัยไม่ค่อยชอบพูดกับใคร เทศน์ท่านก็ไม่เทศน์ ท่านนั่งตรงไหนร่มไม้ร่มไหนๆ ก็ชั่วโมงก็อยู่ได้ จึงสมชื่อว่าแต่ก่อนท่านปรารถนาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า แต่ท่านกลับเสีย นิสัยเดิมจึงยังมี ไม่ชอบพูดอะไรๆ กับใคร

หลวงปู่มั่นเราปรารถนาพุทธภูมิ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเหมือนกัน ที่นี้เวลาจะเข้าด้ายเข้าเข็ม จิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่ไรสายโพธิญาณผ่านเข้ามาๆ แล้วก็ถอยเสีย พอจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่ไรสายโพธิญาณที่ท่านเคยปรารถนาผ่านเข้ามา ท่านก็ถอยเสียๆ คือความเคารพความเสียดายโพธิญาณ ท่านจะเป็นพระพุทธเจ้าต่อไป ที่นี้ความ

อยากพ้นทุกข์มันก็เร่งเข้า ท่านว่านั่น ความอยากหลุดพ้นจากทุกข์เร่งเข้าๆ ก็มาคำนึง
 คำนวณถึงเรื่องความเป็นพระพุทธเจ้ากับเป็นสาวก ความสุขเป็นอันเดียวกัน แต่เป็น
 พระพุทธเจ้ามีอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภาร ประกาศธรรมสอนโลกได้มากมาย มัน
 พลิกแตกต่างกันตรงนั้น ท่านเทียบนะ

บทเวลาท่านอยากจะพ้นจากทุกข์หนักเข้าๆ เลยเอามาเทียบ ความพ้นจากทุกข์
 เป็นหลักใหญ่ พระพุทธเจ้าก็พ้นจากทุกข์ สาวกของท่านก็พ้นจากทุกข์ หลักใหญ่อยู่ตรง
 นี้ ส่วนการมีอำนาจวาสนากว้างขวางลึกซึ้งในการแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกนั้นมันเป็น
 ภายนอก ท่านว่านั่น บทเวลาท่านจะหมุนกลับ ภายในแท้ๆ ขอให้พ้นจากทุกข์ เอาเท่านี้
 ก็พอแล้ว เลยขอเปลี่ยนคำอธิษฐาน คำอธิษฐานนี้ถ้าหากว่าได้รับลัทธพยากรณ์จาก
 พระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งก็ตาม ทรงทำนายไว้แล้วแก้ไม่ได้นะ แก้ไม่ตก แต่
 นี้ยังไม่ได้รับลัทธพยากรณ์ แก่ตก เมื่อแก้ตกจิตมันก็พุ่งเลยท่านว่า

คือมันจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่ไรสายโผธิญาณผ่านเข้ามาๆ พอความอยากพ้นจาก
 ทุกข์มากเข้าก็เลยตั้งสัจจะอธิษฐานขอเปลี่ยนเป็นสาวก ไม่เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว พอว่า
 จันจิตมันก็พุ่งเลยท่านว่า นี่ละท่านเล่าเองนำฟังนะ ท่านเล่าเองแน่นอนที่สุด ท่านเล่าเอง
 แล้วแน่นอนมาก เรายังลงท่านได้เล่าคำไหนแล้วเหมือนว่ามันไม่ตกลงไปสักเม็ดหินเม็ด
 ทราย มันเข้านี้หมดเลย คือฟังด้วยความสนใจจริงๆ คำพูดของท่านไม่มีชินสำหรับเรา
 จ้อยตลอดเวลา ยังมีครูอาจารย์มาหาท่าน จะไม่ไปไหนละ จ้อยอยู่นั้น คอยฟังอาจารย์องค์
 นี้ซึ่งเป็นลูกศิษย์ผู้ใหญ่ของท่านแต่ละองค์ๆ มาเยี่ยมท่าน ท่านปฏิสันถารต้อนรับ
 อย่างไรๆ ทั้งภายนอกภายในท่านต้อนรับกันอย่างไร ไม่เหมือนกัน องค์นี้มาต้อนรับ
 อย่างนี้ๆ ภายนอกภายใน องค์นี้มาต้อนรับอย่างนี้ เราดูหมดเลย

ท่านไปได้กำลังใจที่ถ้าสาริกา ท่านว่า ท่านอยู่นั้น ๓ ปี(๓ พรรษา) ทางนาหมื่น
 นายงเหมือนกันท่านไปอยู่ ไม่มีใครปรารถนาแหวะที่ท่านไปอยู่ สมบุกสมบัน ทุกข์
 ลำบาก ท่านไม่หวั่นชีวิต ประชาชนเขาก็หวั่น เวลาจะมานี้เขาตัดไม้ ก็ไม่ตัดเรานี้ละ คั้น
 ตาดปิดกวาดเจียนเป็นไม้เท้า แล้วเขาก็สับหัวไว้ให้มันแตกๆ ไปไหนก็เคาะเป๊กๆ ไป
 ตามทาง หลักใหญ่ก็หมี สำหรับเสือไม่พบบันง่าย ๆ ท่านว่า ไม่ได้กลัวมันละเสือ พอเรา
 มานี้มันจะรู้ มันจะหลีกแล้ว แต่หมีมันสะเปะสะปะ ถ้าเจอคนมันจะมาตะปบกัด
 เสียก่อนมันถึงไป พวกประชาชนเขาจึงเอาไม้เท้าให้ท่าน สับหัวแล้วให้ท่านเคาะนั้นเคาะ
 นี้ขึ้นไปเขา

ท่านไม่หวั่นท่านละ เจย แต่ประชาชนหวั่น แล้วก็จริงจริงๆ ท่านไปอยู่ที่เตียง นา
 หมื่นนายง เราเห็นอยู่ภูเขาลูกท่านอยู่นะ แต่เราไม่ได้ขึ้น แก่แล้วเราไม่ขึ้น นั้นละที่เสือเข้า
 ไปหาท่าน ไปถึงเตียงเลย ท่านดูรอยมันเข้ามา รอยมันเหยียบนี้ นี่เตียง ท่านอยู่ที่นี้ อัน

นี่ท่านเล่าเอง พอตอนเข้ามาเห็นรอยเสือ เอ๊ะ เสือมายังไง โอ๊ย รอยเสือ เสือโคร่งใหญ่ ท่านเลยกะตวงดูที่มันเหยียบนี้กับเทียบกับจมูกของมัน ถึงกันพอดีท่านว่า มันคงไปดม มันเหยียบ นี้เตี้ยง แล้วหัวมันอยู่ตรงนี้ เรานอนอยู่ตรงนี้ ตอนนั้นท่านว่าจะเป็นเวลาเรานอนอยู่หรือเรานั่งภาวนาก็ไม่ทราบ แต่แน่ใจว่าท่านหลับ ถ้าท่านนั่งภาวนาท่านจะทราบทันที มันมาหนเดียวเสือ แล้วรอยนั้นท่านไม่ลบ เอาไว้อย่างนั้นแหละ

เพราะเด็กตอนบ้ายๆ เขามาเลี้ยงวัวเลี้ยงควายตีนถ้ำตีนเขา เขาขึ้นไปหา..เด็กไปท่านก็ชี้ให้เขาดู เห็นไหมรู้ไหม รู้ อะไร รอยเสือ กลัวไหม กลัว ว่ากลัวแต่เขาขึ้นไปเรื่อย รอยเสือไม่ลบเอาไว้ออกเด็ก เพราะเด็กขึ้นไปกวนท่าน ตอนบ้ายๆ เขาไปเลี้ยงควายตีนเขา เขาขึ้นไป ถามเขาว่ากลัวไหม กลัว เขาว่าขึ้น แต่ก็ขึ้นไปเรื่อย มันกลัวอะไรก็ไม่รู้อย่างนี้ เขาอยู่กับป่าเสือ..เด็ก ท่านเล่าให้ฟัง

นิสัยท่านจึงมีวิเวกเกี่ยวกับเรื่องพุทธภูมิ การพูดการจาอะไร กิริยาท่าทางทุกอย่างเฉื่อยฉลาดแหลมคม ว่องไวทุกอย่าง เป็นภูมิของศาสดามีติดมา การเทศนาว่าการ เทศน์แต่ก่อนไม่มีประชาชนเลย มีแต่พระล้วนๆ เวลาเทศน์นี้เสียงกังวาน เราไปพบท่านที่แรกเทศน์ ๔ ชั่วโมง เทศน์แต่ละครั้ง ๔ ชั่วโมงถึงจบ ธรรมะนี้ไหลมีแต่ธรรมะขั้นสูงๆ ฟุ้งๆ ครั้นต่อมา ๓ ชั่วโมง ต่อมา ๒ ชั่วโมงแล้วหยุดเลย มาถึง ๒ ชั่วโมงหยุดไม่เทศน์อีกเลย

ธรรมะท่านไม่ใช่ธรรมะธรรมดา คนเราธรรมดาฟังยาก เพราะเป็นธรรมะภูมิจิตภูมิธรรม ถ้านักปฏิบัติตามได้ทันทีๆ จ่อจิตได้ดีมาก คนทุกๆ ไปฟังจะไม่ค่อยเข้าใจสำหรับกรรมฐานผู้ปฏิบัติธรรม โห ฟังแล้ว เทศน์ ๔ ชั่วโมงท่านหยุดแล้วยังไม่ยอมให้ท่านหยุด คือมันลึมปีลึมเดือน เหมือนไม่มีร่างกาย จิตท่านกลมกล่อมๆ จิตของเราแนวทางชั้นสมาธิ ถ้าทางชั้นปัญญาแล้วเทศน์นี้ขยับตามๆ ถ้าเทศน์เกี่ยวกับจิตเรื่องสมาธิเทศน์นี้เหมือนว่ากลมให้จิตแนว ถ้าเป็นชั้นปัญญาแล้วท่านเทศน์เหมือนกับก้าวตามท่าน ท่านขยับขยับตามๆ

ยกให้เป็นชั้นเอกในสมัยปัจจุบันนี้ เท่าที่เราผ่านครูบาอาจารย์ทั้งหลายมา เราไม่ได้ประมาท ที่ว่าเป็นอันดับหนึ่งก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น การเทศนาว่าการหาที่องค์ไม่ได้เลย เก็บหอมรอมริบหลักธรรมหลักวินัยไม่มีเรียราด เก็บไว้หมดเลย ท่านเคร่งครัดขนาดนั้นละ ที่นี้ท่านก็เรียนเรากี่เรียน ท่านพูดเทศน์แงไหนท่านทำยังไงมันก็รู้ตามหลักตำราที่เราเรียน มันก็รู้ๆ ท่านเก็บหอมรอมริบไม่มีเรียราด ท่านเคารพมากทีเดียว

สุดท้ายเราก็ได้เป็นที่ระลึกถึงหัวใจเรากับพ่อแม่ครูจารย์มั่น เรียกว่าพอใจการปฏิบัติต่อท่าน ชั้นธรรมดาก็ปฏิบัติอย่างหนึ่ง เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วยก็ขยับเข้าไปแบบ

หนึ่งๆ จนกระทั่งถึงกลางคืนเราไม่หนีจากท่านเลย ถ้าเป็นธรรมดาก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง คอยสอดส่องดูแลหมู่เพื่อนตลอด ให้ท่านอยู่ผาสุกเย็นใจไม่มีอะไรไปเกะกะสายหู สายตาท่าน เพราะเราไปเอง เมื่อเราไปแล้วอย่าให้ท่านได้รับความรำคาญ เราเป็นคน สอดคนแทรกดูพระดูเณรข้างนอก

เวลาอยู่กับท่านอบอุ่นมาก ท่านก็เมตตามากเสียด้วยกับเรา รู้สึกท่านเมตตา มากอยู่ ดูอาการเวลาเราจะลาท่านไปทีไรนี้ ดูลักษณะท่านไม่ยากให้ไป แต่ท่านเห็น ประโยชน์ส่วนใหญ่ของเรา ส่วนย่อยก็คือเกี่ยวกับพระกับเณรที่อยู่ในวัดท่าน เวลาเรา อยู่นั้นพระเณรเรียบริ้อยหมดเลย เวลาเราไปอาจจะระเกะระกะขวางตาขวางใจท่านนั้น ละ ทีนี้เวลาเรลาท่านไปทีไร ดูอาการท่านไม่ยากให้ไป แต่ท่านไม่แสดงหากรู้ แต่ ท่านเป็นห่วงส่วนใหญ่ของเราคือจิตตภาวนา ท่านก็ปล่อยให้ไป

กลับมาที่ไรมาดูนี้หนังห่อกระดูกเลย ท่านก็เห็นความตั้งใจของเราละซิ ไม่ได้มา ธรรมดาละ มาที่ไรหนังห่อกระดูก คือเนื้อไม่มี มันทรมาณตนเอาอย่างหนัก ไม่เคยที่จะ ลงมาร่างกายเป็นธรรมดา ไม่เคยมีเรา เพราะตั้งใจออกไปฝึกทรมาณตนเอง ต้องเอา เต็มเหนี่ยวเลยเชียว ก็นิสัยอย่างที่ท่านทั้งหลายเห็นนี้ จริงจังมากนะเรา ลงได้ทำอะไร แล้วขาดสะบั้นๆ ฟัดกับกิเลสก็เหมือนกัน ป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้นพอ เป็นตายไม่มีน้ำ ไหลบ่า คือพระไม่มีใครติดตามไปด้วย เราไปองค์เดียว ท่านก็พอใจให้เราไปองค์เดียว เพราะท่านเห็นความตั้งใจเรา

เวลากลับมาหาท่านมีแต่หนังห่อกระดูก คือภาวนาเอาจริงเอาจังมาก ท่านรู้สึก เมตตามากอยู่กับเรา พระเณรท่านก็ได้เบาใจด้วยเพราะเราสอดส่องตลอด ดูพระดูเณร องค์ใดขวางหูขวางตา เรียกมาแนะนำสอนๆ พอดูดูเรา พระเณรจึงกลัวเรามากไม่ใช่ ธรรมดา ธรรมดาหลักใหญ่ก็คือท่านกลัวหลวงปู่มั่นละมาก แต่เวลาเกี่ยวข้องกันอยู่ ตลอดวันตลอดคืนนี้เป็นเรานะเกี่ยวกับพระกับเณร ตาสอดเข้าไปๆ ใครเห็นไม่ดีไม่งาม อะไรเรียกมาเตือนๆ ท่านอยู่ไหนท่านไม่ได้เตือน เราเองอยู่ไหน บางทีดูเอาแหลกเลย

เพราะเราก็ออย่างนี้แหละ คือจริงจังทุกอย่าง อะไรมาเราไม่เอา เพราะไปด้วย ความเป็นธรรมล้วนๆ ผ้ามี ๓ ผืนพอ แต่ก่อนมีผ้าอาบน้ำ สบง จีวร สังฆาฏิ ผ้าอาบน้ำ พอเท่านั้น สะพายบาตรปั๊บไปเลย ออกจากนี้ไปที่ไหนๆ จะเป็นการทำความเพียรไปใน ตัวเสร็จ เดินจงกรมไปในนั้นไม่ให้เปลือง ไปถึงไหนก็ไม่เสียเวลา จากบ้านนี้ไปถึงบ้าน นั้น จากเขาลูกนี้ไปเขาลูกนั้น จะเป็นการเดินจงกรมตลอดเลย ไปคนเดียว แล้วจะ เสียเวลาที่ไหน ตื่นขึ้นมาจับปั๊บๆ ความเพียร จนกระทั่งตั้งจิตได้ จิตมีความสงบเยือก เย็น ต่อจากนั้นสติปัญญาก็ออก ก้าวออกๆ

ที่นี้ทางพันทุกซึกก็เบิกกว้างออกๆ ประหนึ่งว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ นี่ละที่นี้ ความเพียรไม่ต้องบอก ถ้าถึงขั้นนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมแล้ว ความเพียรได้รั้งเอาไว้ๆ มันจะไม่หลับไม่นอน ความเพียรเป็นชั้นเป็นตอน ความเพียรธุดงค์บังคับบัญชา ก็มี คือยังไม่ได้หลักใจ จิตใจยังไม่สงบการประกอบความเพียรต้องบังคับ พอจิตใจมีหลักมีเกณฑ์ แล้วความเพียรขยับๆ พอใจมีความผ่อนคลายแล้วกล้าขึ้นมาแล้วความเพียรมันยิ่งพุ่งๆ นี่ละความเพียรได้รั้งเอาไว้ ที่จะว่าขี้เกียจทำความเพียรไม่มี บางคืนนอนไม่หลับตลอดรุ่ง เพราะความเพียรหมุนตลอด มันเป็นชั้นๆ นะประกอบความเพียร ถึงขั้นที่จะไปขั้นที่ละเอียดลอลองไปแล้วนี่เป็นขั้นที่ถอยไม่ได้เลย คอขาดเพื่อนิพพานอย่างเดียว มีเป็นชั้นๆ อย่างนั้น

ดูพระคุณเอนงค์ไหนเรียบไปหมด เพราะต่างองค์ต่างมุ่งต่อมรรคผลนิพพานด้วยกัน พุดกันไม่ได้พุดมาก เชื้อ ยอมรับทันทีๆ เพราะธรรมเป็นหลักใหญ่ของใจ พอพุดจะมาทีไรมานะมากมาเถียงกันนี้ไม่มี คอยจ่อฟัง พอพุดอย่างนี้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นอรรถเป็นธรรมแล้วยอมรับๆ ปฏิบัติตามทันทีๆ สอนง่ายนะพระปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานด้วยกัน สอนกันง่ายมากทีเดียว ไม่ได้พุดอะไรมาก ที่มันดื้อๆ ด้านๆ คือกิเลสครอบหัวมัน พุดมันไม่ลง ตื้อด้านหาญธรรมเป็นอย่างนั้น ธรรมเลยไม่มีมีแต่กิเลสเต็มตัวๆ จากนั้นได้ยศได้ลาภเข้ามา ชั้นนั้นชั้นนี้เข้ามายิ่งพอกพูนกิเลสให้พองตัวหนาขึ้นๆ ใครแตะไม่ได้ นั้น

นั่นละกิเลส เป็นใหญ่เท่าไรใหญ่กิเลส มันไม่ได้ใหญ่อรรถใหญ่ธรรมนี่นะ แล้วพองตัวขึ้นเรื่อยๆ ดังปัจจุบันเห็นไหมละ เอาผ้าเหลืองเข้าไป เอายศเอาสมณศักดิ์เข้าไปครอบเสริมอำนาจ อำนาจปาๆ ถือนๆ นั่นละ มันดูไม่ได้ซิ ผู้เป็นธรรมดูดูไม่ได้นะ แต่เจ้าของ โอ้โฮ ผีผายลายตา ว่าได้ยศลาภสูง ผู้เป็นธรรมดูมันดูไม่ได้ เป็นอย่างนั้นละ ที่นี้เลยเอากิเลสมาเป็นศาสนาเป็นธรรมมาเป็นอำนาจปกครอง ตัวเองไม่ยกพุดมันไม่ปกครองตัวเอง แต่จะไปปกครองคนอื่นใครจะลงละก็ตัวเองไม่มีธรรม ถ้าตัวเองเป็นธรรมปกครองไม่ปกครองเคารพเองบรรดาผู้น้อย ไม่ต้องบอกเคารพเองเจ้าของไม่เคารพเจ้าของจะให้คนอื่นเคารพ เป็นไปไม่ได้นะ

ใหญ่เท่าไรยิ่งเย็น ผู้ใหญ่ใหญ่เท่าไรยิ่งเย็นยิ่งนำเคารพเลื่อมใสมากเข้าๆ คือใหญ่ด้วยอรรถด้วยธรรมๆ ใครจะตั้งลาภตั้งยศสรรเสริญเยินยอขึ้นใดก็ตามท่านไม่ได้สนใจ ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรม ธรรมอย่างเดียวเท่านั้นเลิศสุด จะตั้งอะไรมาแข่งธรรมให้เป็นยศนั้นยศนี้ ยศเหล่านี้ไม่ได้เหนือธรรม ต้องไปเสริมธรรมทั้งนั้น แล้วท่านจะมาต้องการอะไรของอย่างนี้ ธรรมเต็มหัวใจของท่านพอแล้ว ท่านจะไปยุ่งอะไรกับลาภกับยศสรรเสริญอย่างนั้นอย่างนี้ ธรรมมีอยู่ในใจใครสรรเสริญไม่สรรเสริญก็จ้ออยู่อย่างนี้

แล้ว นั่น นั่นละธรรมชาติแท้ไม่มีใครไปตั้งไม่มีใครไปถอน ธรรมนอกมันธรรมดาประจำใจใหม่ ต้องตั้งต้องส่งเสริมกัน ผู้ได้รับการส่งเสริมเลยเป็นบ้าไปเลย บ้ายศ

พูดให้ชัดๆ ไม่มีใครพูด เรายังพูดได้ทุกอย่างตามธรรมดาตามธรรม ไม่เคยสะทกสะท้าน ไม่เคยกลัวไม่เคยกลัวกับสิ่งใดสามโลกธาตุ เราพูดจริงๆ เราไม่มีจริงๆ เพราะฉะนั้นอะไรขัดหูขัดตาขัดธรรมขัดวินัยขวางปึงตันที เพราะไม่มีคำว่ากลัวว่ากลัว ไม่มีอะไรเหนือธรรม ธรรมเหนือโลกแล้ว ไม่ยอมธรรมจะยอมอะไร นั่น เราพูดนี้พูดเป็นธรรม ใครจะเชื่อไม่เชื่อใครจะโกรธจะแค้นเรื่องของเขา เรื่องกิเลสกับธรรมยอมเป็นข้าศึกกันตลอดมาเราไปสนใจอะไรกับมัน เราจะแก้มัน ชะลงไปล้างลงไปพอ นั่นเป็นอย่างนั้นละ

เดี๋ยวนี้มีแต่กิเลสมาเป็นศาสนาเป็นธรรม เต็มอยู่ในพระในเณรเรามีแต่กิเลส ไม่ได้มีธรรมนะ ถ้าธรรมมีสมกับปฏิบัติธรรมสมกับพระ พระแปลว่าผู้ประเสริฐ ธรรมเป็นของประเสริฐระดับกับพระก็ยิ่งเป็นผู้ประเสริฐสงบรมเย็นดี ไปที่ไหนน่ากราบไหว้บูชาเคารพเลื่อมใสทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่มีธรรมไปที่ไหนก็ไม่ใช่ท่าละ เคารพนับถือกันก็พอเพียงเป็นประเพณีหน้าไหว้หลังหลอก เห็นหน้าแล้วไหว้เสีย แต่หลังมาตบหลังเรื่องโลกเป็นอย่างนั้น ประจบประแจงเลียแข้งเลียขาหน้าไหว้หลังหลอก ถ้าเป็นธรรมใครไม่เคารพเคารพก็ตาม จำอยู่ภายในใจ ที่นี้คนอื่นธรรมต่อธรรมมันก็เข้าถึงกัน อยู่ที่ไหนท่านก็เคารพของท่าน

เห็นไหมละพระสารีบุตร พระอัสสชิที่สอนธรรมให้ท่านจนได้สำเร็จพระโสดา ได้ทราบว่พระอัสสชิอยู่ทางทิศใดแดนใด พระสารีบุตรจะยกมือไหว้ไปทางพระอัสสชิตลอด นั่นละท่านได้เห็นบุญเห็นคุณของพระอัสสชิ นั่นละคุณอย่างนั้นคุณชาบซึ่งมากไ้หน้าไหว้หลังหลอกไม่ใช่ทำเรื่องกิเลส เรื่องหน้าไหว้หลังหลอกประจบประแจงเลียแข้งเลียขา นี่เรื่องกิเลส เรื่องธรรมไม่มีต่อหน้าไม่มีลับหลัง ตรงแนวเลยเคารพ แสดงว่าได้ธรรมมา สมมุขุชา ยาทิสั จิณฺณั ปรมุขุชาปิ ตาทิสั คือต่อหน้าเช่นไร ลับหลังเช่นเดียวกัน เคารพแบบเดียวกันหมดเป็นธรรม ถ้าเป็นกิเลสแล้ว ต่อหน้าเป็นอย่างหนึ่งลับหลังเป็นอย่างหนึ่ง นี่กิเลสเป็นอย่างนั้น วันนั้นก็พูดเท่านั้นละ ไม่พูดมากนะ พูดติดกันมา ๓-๔ วันแล้ว ต่อไปเราก็จะไปธุระของเรา ไปทำประโยชน์ให้โลกทุกวัน เราไม่ไปเอาอะไร เราทำประโยชน์ให้โลกทั้งนั้นละ

ท่านป้าง อำเภอศรัมหาโพธิ พวกญาติเขามา แต่ก่อนเขาให้ชื่อว่าสมบุรณ์ แรกจริงๆ มันเป็นเณร มาอยู่ที่นี่เป็นเณรเล็กๆ พอมาอยู่ที่นี่แล้วก็จะมาลาไป เราก็เลยถามไปไหน จะลาไปไหน ไปหาหลวงพ่ หลวงพ่อที่ไหน ก็เลยเล่าให้ฟังหลวงพ่ จะไปหาท่าน ท่านอยู่ที่นั่นๆ ว่างั้น เราดูลักษณะเอง ก็จะไปหาหลวงพ่ เป็นลักษณะจะ

เหลวไหล ไปหาอะไร หลวงพ่อวิเศษวิโสอะไร เราก็ว่าอย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องมาอวดมาอ้าง มันจะมาเหยียบหัวเจ้าของเธอ ไม่ให้ไป เราห้ามเลย ไม่ให้ไป ก็ไม่ให้ไปจริงๆ แล้วก็ ไม่ไป

เลยบวชเป็นพระให้ เตียนนี่เป็นอุปัชฌาย์ได้แล้ว ตั้งแต่มันเป็นเณรเล็กๆ มันอยากไปหาหลวงพ่อมัน เราดูเณรนี้ไปมันจะเร็วๆ ร้อนๆ เร็วๆ ร้อนๆ จะไม่เป็นท่า ว่าไปหาหลวงพ่อ หลวงพ่อลมๆ แล้งๆ ที่ไหนไม่รู้ละ เราไม่เชื่อ เพราะฉะนั้นเราจึงบอก ไปหาอะไรว่างั้น หลวงพ่อที่ไหน ไม่ให้ไป ห้ามไม่ให้ไป ไม่ให้ไป ก็เลยอยู่มา เขาเรียกเณรสมบุรณ์ บ้านมันอยู่อำเภอศรีมหาโพธิ ปราจิน ที่นี่มันก็ไม่ไปจริงๆ จนกระทั่งอายุถึงเป็นพระ เราก็บวชเป็นพระให้ เตียนนี่คงเป็นอุปัชฌาย์ได้แล้วละ พรรษามันแก่แล้ว อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๑๕ พรรษา จำอยู่นี้แหละ

ทางบ้านเขารู้ชื่อมันแต่ก่อน มาอยู่ที่นี้มันจะคงเอาชื่อใหม่มาอวด ว่าชื่อสมบุรณ์ ที่นี้ทางบ้านเขามา เขาบอกว่าท่านป้าง ชื่อป้างว่างั้น เราจำนั้นได้แล้วตั้งแต่นั้นมามีแต่ป้างๆ สมบุรณ์หายหมดเลย มีแต่ป้างๆ ยังอยู่นี่ละ เป็นอุปัชฌาย์ก็ได้แล้ว ดู ๑๕-๑๖ พรรษาแล้วมั้ง อยู่นี่ละเตียนนี่ แต่ก่อนชื่อว่าสมบุรณ์ เวลาชาวบ้านเขามาเล่า โอ๊ย นี่ชื่อป้าง เณรป้าง เขาเรียกแต่ป้างๆ เราเลยจับได้ปั๊บ ปั๊บถ้าเป็นของตกลงนี้เร็วนะ ป้างๆ

ที่พูดอย่างนี้คือเขาถวายที่ไว้ที่ปราจิน เขาถวายที่ไว้แล้วแต่เรายังรับไม่ได้ เราคอยหาหลักหาเกณฑ์หาตัวตั้งตัวตีสร้าง แล้วก็มาคิดดูท่านป้างของเราเนี่ย ถ้าหากว่าอริยาศัยของท่านชอบที่จะไปอยู่เราก็จะให้ไป ถ้าท่านไม่ออกไปเราก็ไม่ขัดอริยาศัย นี่ยังไม่ได้ถามท่าน ที่เราก็เอาไว้อย่างนั้นละ จะว่ารับก็ยังไม่ว่า ไม่รับก็ยังไม่ว่า ให้ออไว้ก่อนนะว่าเท่านั้น นี่ละถ้าหากว่ารับสถานที่นี้เป็นวัดก็อาจจะป้างละไปอยู่ที่นั่น เป็นอำเภอศรีมหาโพธิ ปราจินบุรี เราก็อยากให้มีพระกรรมฐานอยู่นั้นสักองค์สักแห่ง แต่ถ้ามีหลักมีเกณฑ์นะ สุ่มสี่สุ่มห้าเราไม่เอา คิดอยากให้มีที่นั่น เพราะห่างมากนะ ให้มีกรรมฐาน

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ